

г-жа Царивоева, смѣтлива кокетка! Цѣлъ сонмъ нѣравствени грозоти!...

И чудно, сега само единъ образъ му се мѣркаше оцѣлѣлъ въ тоя катаклизъмъ отъ падения, и окруженъ съ ореола на идейностъ, въ симпатично освѣтление!

Тоя образъ бѣше Матрапанчевъ.

Тоя дриплю бѣше единъ характеръ!

Основателно или неоснователно, той се бѣше обявилъ врагъ на правителството, и тая си умраза той доказа съ самопожертвования, каквито бѣхж достъпни на неговото безпомощно положение: той си даде сичката сила на дробоветъ въ митинга, въ градината, нанесе удари и получи, слѣдъ, като отфърля Тачевото прѣдложение за служба; остана твърдъ на идеята си, ако щешъ — на ината си. За него, той днесъ си изложи лицето на тоегитѣ, утрѣ може да изложи гърдитѣ си на крушумитѣ!... Такива хора сж способни на това. Смѣшенъ и нищоженъ отъ напръжъ въ дрипитѣ си, той сега въставаше съвсѣмъ новъ човѣкъ въ мислитѣ на Кардашева. Тоя окаяникъ има едно свое убѣждение, че правителството е лошо, и знае да искаже това убѣждение и понесе жертви за него. Отфърлилъ службата! но това е геройство въ неговото положение!

Той съжالياваше, че отблизо не упозна тая интересна личность, странна, но крайно симпатична. Но и това, което узна за неговата нѣравствена физиономия е доста. Той има своята тема. Хубостъта на този характеръ ще излѣзе още по-блѣскава изъ дрипитѣ на гладния бездомникъ Матрапанчова. Кардашевъ рѣши още тая вечеръ да се тури на работа и да се занимае съ тоя реліефенъ образъ

Когато си мислеше това, прищявката на случаятъ, който толкосъ пхти го срѣща днесъ съ Матрапанчева, до-